

WIADOMOŚCI Z PROWINCJI

NUMER 33 - 3/2020 • ROK XXXIV

Biuletyn Informacyjny Prowincji Św. Maksymiliana Marii Kolbego Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych W Polsce

ŚLUBY WIECZYSTE O. STANISŁAWA

w numerze między innymi:

POLANÓW: MISTERIUM ZAŚNIĘCIA NMP

Choć to tradycja niemal nieznaną na północy Polski, nie brakowało wiernych, którzy wieczorem 14 sierpnia przybyli do franciszkańskiej pustelni.

SZWECJA: WNIEBOWZIĘCI DO KWADRATU

Wielu uczestników czuło się jak wniebowzięci, nie tylko ze względu na mocno przygrzewające słońce, ale także widząc tak pięknie odnowioną figurę Matki Bożej.

Z DUISBURGA DO WILNA

Gotycka figura św. Franciszka, z zamykanego klasztoru w Duisburgu, została w rękach franciszkanów i znalazła swoje nowe miejsce w klasztorze w Wilnie.

ERYGOWANIE KLASZTORU W INOWROCŁAWIU

JUBILEUSZ BR. ROBERTA KOZIELSKIEGO

„Pierwsze 25 lat to droga Abrahama, a kolejny etap, to droga Jana Chrzciciela” - stwierdził jeden z uczestników jubileuszu.

ZAWIERZENIE PROWINCJI NIEPOKALANEJ

W święto św. Maksymiliana M. Kolbego, 14 sierpnia 2020 roku, Minister Prowincjalny o. Wojciech Kulig OFMConv zawierzył Niepokalanej naszą franciszkańską Prowincję, modląc się za wszystkich Braci i dzieła naszej Prowincji podczas koncelebrowanej Eucharystii o godzinie 12.00 w kościele św. Anny w Gdańsku. We Mszy Świętej uczestniczyli Bracia z Kurii Prowincjalnej, z klasztoru Świętej Trójcy i z Domu Pojednania i Spotkań im. Św. Maksymiliana M. Kolbego.

Tobie Matko Miłosierdzia, Niepokalana królowo nieba i ziemi, aktem naszego współbrata, świętego Maksymiliana, zawierzam całą naszą Prowincję, wszystkie jej troski i niepewności. Tobie polecam każdego z braci, abyś chroniła nas płaszczem swojej przemożnej opieki. Tobie zawierzam nasze rodziny, przyjaciół, dobrodziejów, niech nasza wdzięczność ku nim będzie i przez Twoje ręce wynagradzana o najlepsza Matko. Ty Matko wiesz najlepiej czego nam potrzeba, ty wiesz jak słabi jesteśmy dlatego nie licząc na nasze zasługi, ale na Twoją niezmierną dobroć oddajemy się Tobie prosząc, abyś wyjednywała nam łaski u Twojego Syna a naszego Pana Jezusa Chrystusa:

**O Niepokalana – nieba i ziemi Królowo,
Ucieczko grzesznych i Matko nasza najmiłościwsza,
Ty której Bóg cały porządek miłosierdzia powierzyć raczył,
ja niegodny grzesznik, rzucam się do stóp Twoich
kornie błagając, abyś mnie całego
i zupełnie za rzecz i własność swoją przyjąć raczyła
i uczyniła ze mną, wraz ze wszystkimi władzami mej duszy i ciała,
i z całym moim życiem, śmiercią i wiecznością, cokolwiek Ci się podoba.
Użyj także, jeżeli zechcesz, mnie całego, bez żadnego zastrzeżenia,
do dokonania tego, co o Tobie powiedziano: „Ona zetrze głowę twoją”,
jako też: „Wszystkie herezje samaś zniszczyła na całym świecie”,
abym w Twoich niepokalanych i najmiłościwszych rękach
stał się użytecznym narzędziem
do zaszczeplenia i jak najsilniejszego wzrostu Twej chwały
w tylu zbłąkanych i obojętnych duszach, a w ten sposób
do jak największego rozszerzenia błęgiego Królestwa
Najświętszego Serca Jezusowego;
albowiem gdzie Ty wejdiesz tam łaskę nawrócenia i uświęcenia wypraszasz,
przez Twoje bowiem ręce wszelkie łaski
z najśłodszego Serca Jezusowego na nas spływają.**

Dozwól mi chwalić Cię, Panno Przenajświętsza.
I daj mi moc przeciwko nieprzyjaciółom Twoim.
O Maryjo bez grzechu pierworodnego poczęta...
Maria Regina Mundi...

ŚLUBY WIECZYSTE O. STANISŁAWA ULACZYKA

W czterdziestym roku posługi kapłańskiej spełnił pragnienie swojego serca. O. Stanisław Ulaczyk, bo o nim mowa, w liturgiczne wspomnienie Najświętszego Imienia Maryi, 12 września 2020 r., w Ostródzie, na ręce Ministra prowincjalnego, o. Wojciecha Kuliga, złożył śluby wieczyste.

Na uroczystej Eucharystii w kościele św. Franciszka powitał wszystkich nowy proboszcz i gwardian ostródzki o. Robert Twardokus. Wśród przybyłych był o. Prowincjał Wojciech Kulig, Ekonom prowincji o. Bogdan Wroński, gwardianie z klasztorów, w których o. Stanisław przebywał podczas formacji - o. Zenon Garus, o. Mariusz Fałkowski, o. Wiesław Przybysz i o. Paweł Kaczmarek. Tradycyjnie na uroczystości pojawili się

bracia z klasztorów w Polsce, ale i o. Michał Paga z Ekwadoru. W koncelebrze nie zabrakło rodzonnego brata o. Stanisława - ks. Andrzeja, a w ławkach kościelnych rodziny i przyjaciół neoprofesa. Pojawiły się także siostry zakonne i wierni z parafii.

„Złożysz śluby życia w ubóstwie, w posłuszeństwie i w czystości. Każdy z tych ślubów jest tak samo ważny, wartościowy w naszym kroczeniu za Tym, które-

go św. Ojciec Franciszek tak bardzo umiłował” - mówił w homilii o. Wojciech Kulig. „W Twoim kroczeniu za Chrystusem masz nie tylko dążyć do świętości, ale też praktykując te rady ewangeliczne, masz coraz bardziej stawać się znakiem dla świata, który będzie przypominał innym, że warto iść przez to życie z Chrystusem” - podkreślał o. Prowincjał.

Po złożeniu ślubów na ręce Ministra prowincjalnego o. Stanisław podszedł do ołtarza i złożył podpis w położonej na nim księdze profesji. Obrzęd ślubów zakończył się wymownym gestem jedności, gdy wszyscy obecni na uroczystości profesji wieczystości przekazali mu znak pokoju i braterstwa.

Życzenia dla neoprofesa złożył od wspólnoty klasztornej o. Robert Twardokus, po nim zaś przedstawiciele Rady Parafialnej oraz burmistrz Drohiczyzna Wojciech Borzym. Miłym akcentem były także poetyckie życzenia od br. Wincentego (przeczytaj na stronie 4; zdjęcia na stronie 5).

Dla Ojca Stanisława

Witamy Ojca Stanisława w Ostródzkim klasztorze
Przyjechał z Kołobrzegu, w pracy tu pomoże
Widzimy, że w Ostródzie jest zadowolony
Na Mazurach, to obce dla Ojca te strony.

Chociaż w starszych latach poznał Franciszkanów
Zakon żebrzący - nie zgrywają tam panów
Widzimy, że dobrze się czuje w naszym Zakonie
Czarny habit nosi, miłość w sercu płonie.

Przez wiele lat poznał Ojca też Franciszka
Wielki Święty i postać dla Ojca bliska
Wcześniej pracował w diecezji, był też znany
Uczył kleryków, czy był też lubiany?

Życie człowieka różami nie jest usłane
Wszystko zwycięży z miłości dla Pana
W każdej pracy, bardziej życie w Zakonie
Miłość do świętego Franciszka niech w sercu płonie!

Dwunastego września nastąpiła uroczysta chwila
Wieczyste śluby złożył, niech życie umiła
Przyjechało dużo gości z Ojcem Prowincjałem na czele
Zaproszeni z rodziny, to sobota nie niedziela.

Niech życie Ojca płynie też spokojnie
Bóg i święty Franciszek wynagrodzi hojnie
Życie w Zakonie, więcej też łask daje
Bo zakonnik do modlitwy wcześniej wstaje.

Ja od siebie życzę Ojcu łask Bożych wiele
Niech u Franciszkanów pracuje w kościele
Ja, brat Wincenty Wierszokleta
Sześć klas podstawówki, nie jestem poeta.

br. Wincenty Masel

PIERWSZA PROFESJA ZAKONNA 2020

W liturgiczne wspomnienie Najświętszego Imienia Maryi (12 września 2020 r.), ośmiu braci kończących tegoroczny Nowicjat w Smardzewicach złożyło pierwszą profesję zakonną. Wśród nich był br. Wojciech Mach z prowincji gdańskiej.

Uroczystej Mszy Świętej przewodniczył o. dr Grzegorz Bartosik - Prowincjał Prowincji Matki Bożej Niepokalanej, natomiast Słowo Boże wygłosił o. Andrzej Lengen-

feld, Wikariusz Prowincji Świętego Maksymiliana M. Kolbego.

Br. Wojciech złożył swoje pierwsze śluby na ręce o. Wikariusza.

Prosimy o modlitwę w intencji br. Wojciecha, przed którym kolejny etap formacji w Seminarium w Łodzi Łagiewnikach.

DRUGI NOWICJAT NAD MORZEM

Wrzesień w kalendarzu naszej franciszkańskiej formacji jest czasem, gdy bracia z V kursu Seminarium udają się na miesiąc skupienia zwany "drugim nowicjatem", aby na osobności przygotować się do złożenia ślubów wieczystych. Nie inaczej było tym razem.

W tym roku drugi nowicjat odbywał się we franciszkańskim klasztorze naszej Prowincji w Darłowie. W decyzji o przyjęciu konsekracji zakonnej na całe życie utwierdzało się tam dwunastu braci ze wszystkich trzech polskich prowincji franciszkańskich a także dwóch braci z prowincji kenijskiej. Duchową i naukową opiekę nad nowicjuszami sprawowali w tym czasie trzej magistrzy: o. Piotr Łotysz, o. Krzysztof Flis oraz o. Andrzej Prugar.

Jednym z elementów drugie-

go nowicjatu jest formacja naukowa. W związku z tym bracia uczestniczyli w wykładach z zakresu franciszkanizmu, teologii ślubów zakonnych oraz dokumentów Kościoła na temat życia konsekrowanego.

W wolnym czasie nowicjusze mieli oczywiście okazję do dłuższej modlitwy osobistej ale też spaceru nad pobliskie morze. W ramach wspólnych wyjazdów odwiedzili również naszą franciszkańską pustelnię na Górze Polanowskiej i Sanktuarium Przy-

mierz na Górze Chetmskiej oraz wydmy w Słowińskim Parku Narodowym.

25 września rozpoczął się najbardziej intensywny duchowo czas drugiego nowicjatu, w którym o. Piotr Łotysz przez 5-dniowe rekolekcje przygotowywał nowicjuszy do odnowienia ślubów czasowych.

Złożenie profesji wieczystej tradycyjnie zostało zaplanowane na grudzień.

www.postulatfranciszkanski.pl
strona postulatu w Gnieźnie

REKOLEKCJE I ODNOWIENIE ŚLUBÓW

Tegoroczne rekolekcje przygotowujące braci do odnowienia profesji czasowej wygłosił o. prof. dr hab. Marcin Tkaczyk OFMConv. Odbyły się one w dniach od 21 do 25 września w naszym franciszkańskim seminarium.

Tematem pierwszych konferencji była refleksja nad nauką św. Augustyna o odwiecznej walce między wyznawcami Chrystusa a zwiedzionymi przez Antychrysta. Tematem drugich konferencji była zaś praca nad cnotą męstwa i cnotą kultury.

Kulminacyjnym punktem było odnowienie ślubów zakonnych na Mszy Świętej kończącej rekolekcje. W tym roku jedenastu braci z Prowincji Warszawskiej oraz pięciu braci z Prowincji Gdańskiej ślubowało „żyć przez rok w postuszeństwie, bez własności i w czystości”.

AKTUALNOŚCI Z KLASZTORÓW

DARŁOWO

PIELGRZYMKA ROWEROWA

Od 1991 r. co roku, dla uczczenia Narodzin Najświętszej Maryi Panny, z naszej parafii udaje się piesza pielgrzymka do Sanktuarium Matki Bożej Trzykroć Przedziwnej na Górze Chełmskiej. Tegoroczna, trzydziesta pielgrzymka, miała wyjątkową formę, ponieważ na pątniczy szlak po raz pierwszy wyruszyliśmy rowerami.

W wydarzeniu w sumie wzięło udział 29 uczestników (z opiekunem, o. Kamilem), z których najmłodszy miał 6 lat a najstarszy 49. Cieszy to, że na pielgrzymkę udały się głównie rodziny.

Długość przejazdu tam i z powrotem łącznie wyniosła ok. 70 km. Po drodze rozważaliśmy Tajemnice Koronki Franciszkańskiej do Siedmiu Radości NMP.

Jesteśmy dobrej myśli i w przyszłym roku planujemy kontynuować pielgrzymowanie na Górę

Chetmską zarówno w formie rowerowej jak i pieszej.

o. Kamil Szczupaczyński

GDYNIA

JUBILEUSZ BR. ROBERTA

W sobotę 29 sierpnia w naszym franciszkańskim kościele w Gdyni, w obecności o. Prowincjała, licznie przybyłych współbraci, rodziny i parafian, br. Robert Kozielski świętował jubileusz XXV-lecia profesji zakonnej.

Mszy Świętej przewodniczył i kazanie wygłosił o. prowincjał Wojciech Kulig. W kazaniu nawiązał do chrystocentrycznej pobożności św. Franciszka oraz do korespondencji między br. Robertem a ówczesnym o. Prowincjałem Manswetem Wardynem. Korespondencji nacechowanej wątkami osobistymi młodego człowieka

rozeznającego swoje powołanie, a następnie wiernie kroczącego drogą rad ewangelicznych w kraju i na misjach. Po homilii nastąpiło odnowienie profesji zakonnej przez br. Roberta.

Na Mszy świętej śpiewał parafialny chór «Symfonia», który Jubilat na co dzień wspiera swoim głosem.

Po liturgii miał miejsce uroczysty obiad w jednej z sopockich restauracji oraz świętowanie do wieczora w towarzystwie rodziny i przyjaciół.

LODÓWKA SOCJALNA

Na początku września br. przed drzwiami do naszego kościoła dolnego w Gdyni stanęła lodówka socjalna. To pierwsza tego typu inicjatywa w Gdyni. Pomysł wyszedł od ludzi świeckich, a dokładnie od młodzieży realizującej projekt w ramach Gdyńskiej Akademii Młodych.

Idea lodówki socjalnej polega na tym, że jeśli ktoś dysponuje produktami spożywczymi, oryginalnie zapakowanymi i z aktualną datą ważności, i chciałby się nimi podzielić z bardziej potrzebującymi, może je umieścić w tej ogólnodostępnej lodówce.

Naszym wkładem w tę inicjatywę jest zapewnienie miejsca i prądu, natomiast reszta pozostaje w rękach osób dobrej woli oraz młodzieży koordynującej tę akcję, dbającej regularnie o czystość lodówki oraz stan umieszczonej w niej żywności.

Warto zauważyć, że lodówka umieszczona jest w miejscu, gdzie co roku odbywają się wigilie i śniadania wielkanocne dla ubogich. Inicjatywa wpisuje się więc w naszą działalność charytatywną w lokalnym środowisku.

Akcja okazuje się potrzebna i jak dotychczas doskonale spełnia swoje założenia.

INOWROCŁAW

ODPUST PARAFIALNY

14 września 2020 r., w Święto Podwyższenia Krzyża, w inowrocławskiej parafii franciszkańskiej miała miejsce uroczystość odpustowa z udziałem o. Andrzeja Lengenfelda, Wikariusza Prowincji. Podczas uroczystej Mszy Świętej o godz. 18.00, o. Wikariusz wprowadził w urząd gwardiana, o. Daniela Pliszkę. Po odczytaniu dekretu i złożeniu wyznania wiary wierni entuzjastycznie wyrazili aplauz dla podjętej decyzji.

ERYGOWANIE KLASZTORU

14 sierpnia 2020 r., w uroczystość św. Maksymiliana Marii Kolbego, został oficjalnie erygowany klasztor franciszkanów w Inowrocławiu.

Zakonnicy przybyli do tego miasta 4 lata temu w odpowiedzi na prośbę Abp. Wojciecha Polaka Prymasa Polski. Po 4-letniej próbie tegoroczna Kapituła Prowincjalna zdecydowała o tym, że Prowincja pozostanie obecna w Inowrocławiu na stałe.

KOŁOBRZEG

IMIENINY BRACI

Miniony kwartał w kołobrzesckim klasztorze obfitował w uroczyste momenty w życiu braci. Pierwszy z nich przypadł 29 czerwca, czyli w Uroczystość św. Apostołów Piotra i Pawła, kiedy swoje imieniny obchodził nasz proboszcz i gwardian, o. Paweł Kaczmarek.

Kolejnym ważnym wydarzeniem były uroczyste Msze Święte 9 i 25 lipca, w czasie których dziękowaliśmy za posługę w parafii i klasztorze braci przenoszonych do innych placówek, tj. o. Maurycego i o. Krzysztofa.

25 lipca, we wspomnienie św. Krzysztofa, w czasie Mszy Świętej modliliśmy się w intencji naszego solenizanta o. Krzysztofa. Tego dnia tradycyjnie odbyło się też

poświęcenie pojazdów naszych parafian i gości.

ODPUST PARAFIALNY

14 września 2020 r. obchodziliśmy Święto Podwyższenia Krzyża Świętego, które w naszej parafii łączy się z Odpustem Parafialnym. Mszy Świętej odpustowej o godz. 18.00 przewodniczył oraz wygłosił homilię Ojciec Prowincjał Wojciech Kulig.

PIERWSZA KOMUNIA ŚWIĘTA

27 września 2020 w naszej parafii Przeżywaliśmy uroczystość Pierwszej Komunii Świętej.

KOSZALIN

BIERMOWANIE, 13 WRZEŚNIA 2020

Podczas Mszy Świętej o godzinie 16.00 Biskup Krzysztof Włodarczyk udzielił Sakramentu Bierzmowania młodzieży i dorosłym z naszej parafii w Koszalinie. Do tego sakramentu przystąpiło kilkadziesiąt osób po uprzednim dwuletnim przygotowaniu formacyjnym.

Podczas okolicznościowej homilii biskup podkreślił wagę otrzymanych darów Ducha Świętego oraz aktywnego, pełnego wiary świadectwa życia chrześci-

jańskiego, zwłaszcza w obecnym czasie pandemii.

ODPUST PODWYŻSZENIA KRZYŻA ŚWIĘTEGO, 14 WRZEŚNIA 2020

Tegoroczny odpust Podwyższenia Krzyża Świętego, który przeżywamy w parafii i klasztorze, obchodziliśmy w skromniejszej formie. Do tego święta przygotował nas zaproszony o. Piotr Kurek (sekretarz Prowincji), który głosił Słowo Boże w naszym kościele w ramach tzw. triduum przed odpustowego.

Ojciec Piotr poprowadził nas poprzez rozważania tajemnicy

Krzyża Chrystusowego za przykładem brata Leona - towarzysza św. Franciszka.

Na kanwie «Błogosławieństwa brata Leona», które otrzymał od św. Franciszka, w doświadczeniu przez brata Leona „nocy ciemnej”, trudnego doświadczenia duchowego, rozważyliśmy sens Chrystusowego krzyża w naszych doświadczeniach, czym istotnie jest Boże błogosławieństwo i Boży pokój. Była to swego rodzaju „egzegetyczna” wykładnia «Błogosławieństwa brata Leona» w oparciu o teksty biblijne, jak i wczesne źródła franciszkańskie.

INAUGURACJA ROKU FORMACYJNEGO OAZY DZIECI BOŻYCH, 27 WRZEŚNIA 2020

Niedzielną, południową Mszą Świętą został zainaugurowany nowy rok formacyjny Oazy Dzieci Bożych, do której rozwoju i sukcesywnej aktywności przyczynił się zapał i działalność zaangażowanego przy naszej parafii Pana Michała Koźmy oraz członków wspólnoty Ruchu Światło-Życie pod opieką o. Przemysława Płaszczynskiego.

Okoliczność zgromadziła dużo dzieci ze swoimi rodzicami. Nastąpiło uroczyste zapalenie Świecy Oazy i rodzinne spotkanie zgodnie z przesłaniem: „Skoro nas Bóg światłem natchnął, trzeba z tym światłem iść w drogę”.

Dziecięce spotkania oazowe odbywają się w każdą niedzielę o godz. 10.00 w salce katechetycznej w Domu Parafialnym. Pokłosiem działalności Oazy Dzieci Bożych i Pana Michała Koźmy wraz z miejscową wspólnotą oazową i jej opiekunem było zorganizowanie w domu parafialnym „półkolonii” dla dzieci. Gromadzili się oni na wspólnej Mszy Świętej, modlitwie, różnego typu zabawach, inicjatywach integracyjnych.

br. Zbigniew Joskowski

OSTRÓDA

REMONT ŚCIANY

Choć klasztor w Ostródzie jest jednym z młodszych klasztorów w naszej Prowincji, niemniej budynek wymaga coraz częstszych prac remontowych. W czerwcu zaczął odpadać tynk i płytki ze ściany klasztornej od strony tzw. ochronki. Prace remontowe ruszyły w drugiej połowie sierpnia. Dotyczyły one odprowadzenia wody, osuszenia i zaizolowania całej ściany.

MSZA DLA HARCERZY

W niedzielę 16 sierpnia o. Robert Twardokus odprawił Mszę Świętą dla harcerzy w Zatoce Leśnej. Spotkanie to odbyło się na prośbę o. Marka Kiedrowicza, odpowiedzialnego za Harcerzy diecezji Gdańskiej. O. Robertowi towarzyszył kleryk, br. Adam Duns, który przebywał na praktykach w ostródzkim klasztorze. Po Eucharystii bracia dzielili się doświadczeniem życia franciszkańskiego, rozdając ulotki powołaniowe harcerskiej młodzieży.

POLANÓW

CELEBRACJA MISTERIUM ZAŚNIĘCIA NMP, 14 SIERPNI 2020

Choć to tradycja niemal nieznaną na północy Polski, nie brakowało wiernych, którzy wieczorem 14 sierpnia przybyli do franciszkańskiej pustelni na Świętej Górze Polanowskiej, aby uczestniczyć w obchodzonej tu od kilku lat wigilii Wniebowzięcia NMP.

„Kościół Wschodni podkreśla tajemnicę Jej zaśnięcia, Zachodni - Jej chwałę wniebowzięcia. A tradycja franciszkańska łączy wschód z zachodem. Celebrujemy więc dzisiaj pogrzeb Matki Bożej, aby jutro świętować Jej wzięcie do nieba” - wyjaśnia o. Janusz Jędrzysek, przełożony pustelni.

„Ona wskazuje nam drogę, bo nasze przeznaczenie jest w niebie. Maryja nas wyprzedziła, ale teraz otwiera nam bramy niebios. Kiedy prawosławny abp Jeremiasz święcił ikonę Matki Bożej Bramy Niebios, napisał w książce pamiątkowej, że wśród ludu prawosławnego jest przekonanie, że lu-

dzi sprawiedliwych wprowadza do nieba św. Piotr, zaś grzeszników - Bogurodzica. Tą nadzieją żyjemy, tę prawdę dzisiaj przywołujemy”

uroczystości odprawiona została uroczysta Eucharystia pod przewodnictwem bp. Krzysztofa Włodarczyka.

- opowiada o. Janusz.

Polanowskie uroczystości mają charakter ekumeniczny. Można się było o tym przekonać w czasie poruszającego pięknem śpiewu starożytnego hymnu «Akatyst», któremu przewodniczył ks. mitrat Mikołaj Lewczuk, proboszcz parafii prawosławnej pw. Zaśnięcia NMP w Koszalinie.

Po «Akatystach» 11 mężczyzn, symbolizujących apostołów, wzięło na ręce namaszczone figurę Maryi, będącą kopią tej z bazyliki Zaśnięcia NMP w Jerozolimie i zaniosło ją do kościoła w Polanowie.

Na zwieńczenie wieczornych

(Tekst na podstawie: <https://koszalin.gosc.pl/doc/6460849>. Tajemnica-zasniecia-i-chwala-wniebowzicia-Celebracja-na)

POZNAŃ

POSTĘP PRAC REMONTOWYCH W SANKTUARIUM I W KLASZTORZE

Latem i we wrześniu kontynuowane były prace remontowe i renowacyjne w kościele i w klasztorze. W nawie głównej oraz w

kaplicy Matki Bożej i w przyległej nawie bocznej systematycznie były poddawane renowacji kolejne segmenty zniszczonych sklepień i ścian. Celem umożliwienia prac na chórze rozebrane zostały organy. Udało się zorganizować dotację na przeprowadzenie ich renowacji, którą aktualnie przeprowadza firma *Nawrot & Synowie* z Wronek. Położona została nowa drewniana podłoga na chórze pod całą szafą organową.

Wszystkie nabożeństwa odbywają w odrestaurowanej kaplicy adoracji. Tam też jest całodziennie wystawienie Najświętszego Sakramentu. Po wakacyjnej przerwie (lipiec i sierpień), pomimo prac remontowych w kościele, podjęliśmy od września codzienne, od poniedziałku do piątku, dyżury w konfesjonale.

Latem przeprowadzono remont elewacji północnej ściany klasztoru oraz wschodniej ściany kościoła (od dziedzińca). Kontynuowane były prace w podziemiach kościoła, gdzie - po pracach przy fundamentach - okazało się konieczne zdjęcie całej posadzki i położenie jej na nowo. Na dziedzińcu klasztoru przystąpiono także do budowy szybu windy.

We wrześniu rozpoczęła się odbudowa schodów przed kościołem.

XXXIV FRANCISZKAŃSKIE DNI MARYJNE (6 - 13 WRZEŚNIA) I DOROCZNY ODPUST MATKI BOŻEJ W CUDY WIELMOŻNEJ W POZNANIU (12 WRZEŚNIA)

Doroczna uroczystość odpustowa w Sanktuarium Matki Bożej w Cudy Wielmożnej, Pani Poznania, miała tradycyjnie miejsce 12 września. Tego bowiem dnia, 350 lat temu, wizerunek Matki Bożej został uroczystie wniesiony do kaplicy kościoła budowanego na Górze Przemysła (Zamkowej). Nieduży obraz, zakupiony do osobistego kultu przez br. Tomasza

Dybowskiego, kwestarza poznańskiego klasztoru, zastąpił cudownymi znakami i łaskami, dlatego na mocy dekretu ówczesnego ordynariusza został wystawiony do publicznego kultu.

Z racji remontów w sanktuarium i ograniczeń sanitarnych z powodu pandemii tegoroczne obchody musiały odbyć się w skromniejszej formie. Wieczornej Mszy Świętej „odpustowej”, w obecności kopii Cudownego Wizerunku, przewodniczył i wygłosił słowo

Boże o. Leonard Bielecki OFM, z poznańskiego klasztoru Braci Mniejszych.

Obchodom uroczystości odpustowej tradycyjnie towarzyszyły Franciszkańskie Dni Maryjne. W tym tygodniu okolicznościowe nauki, na temat pobożności i duchowości maryjnej, osadzone na słowie Bożym i nauczaniu Kościoła, wygłosił o. Michał Nowak, kaznodzieja i prowincjalny asystent Rycerstwa Niepokalanej. Dzięki temu dało się zauważyć więk-

szy udział wiernych, choć nadal jeszcze trudno powrócić do sytuacji sprzed pandemii. W planach na ten rok te dni miały nas także przygotować na nawiedzenie kopii Jasnogórskiego Wizerunku Matki Bożej, w ramach archidiecezjalnej peregrynacji, ale z racji epidemii termin nawiedzenia w Sanktuarium został przeniesiony z września br. na kwiecień 2021.

Oprac. o. Michał Baranowski

LITWA

KŁAJPEDA

PIERWSZA KOMUNIA I BIERZMOWANIE

W roku katechetycznym 2019/20 do Pierwszej Komunii przygotowaliśmy ponad 230 dzieci i kilka osób dorosłych. Sama uroczystość miała odbyć się na początku maja, jednak pandemia pokrzyżowała nam wszystkie plany. W efekcie udzielenie pierwszej Komunii zostało podzielone na kilkanaście małych grup i rozłożone w czasie na czerwiec i lipiec. Pierwsza Komunia była udzielana w czasie dodatkowych Mszy Świętych, które odprawialiśmy w soboty i w niedziele.

8 sierpnia przyjechał do nas Ordynariusz diecezji Telszajskiej

bp. Algirdas Juravičius, aby udzielić sakramentu bierzmowania w naszej Parafii.

Do bierzmowania przystąpiło ponad 100 osób. Wszystko odbyło

świętowanu Eucharystii i modlitwie wspólnotowej przenieśliśmy się do wirydarza klasztorowego, aby przy wspólnym grillu ze śpiewem na ustach dziękować Panu Bogu za otrzymane łaski.

W tym samym czasie nasze wspólnoty FZŚ i Młodzieży Franciszkańskiej udały się do Kretynki, do Sióstr Klarysek, aby wraz z innymi wspólnotami świętować odpust Porcjunkuli.

OBÓZ MŁODZIEŻY FRANCISZKAŃSKIEJ, 16-18 SIERPNIA 2020 R.

W tym roku z powodu zagrożenia wirusem obóz Jaupry odbył się w naszym centrum parafialnym. Temat obozu był bardzo prosty - doświadczenie życia wspólnotowego, odpowiedzialności za siebie nawzajem. W ostatnim dniu wyruszyliśmy na wycieczkę, aby odkryć piękno regionu żmudzkiego. Odwiedziliśmy patac Ogińskich w Plungie, tajną bazę z okresu zimnej wojny, znajdującą się w pobliżu jeziora Plateliai, w której były umieszczone pociski nuklearne (obecnie muzeum zimnej wojny), zwiedziliśmy miejscowość Plateliai oraz zaliczyliśmy obowiązkową kąpiel i leżakowanie nad jeziorem. Czas piękny i wspaniały.

się w reżimie sanitarnym. Ołtarz postawiliśmy w przedsionku kaplicy, natomiast wszyscy wierni znajdowali się na placu kościelnym. Pan Bóg pobłogosławił ładną pogodą. Tą uroczystością zakończyliśmy rok katechetyczny.

UROCZYSTOŚĆ MATKI BOŻEJ ANIELSKIEJ, 2 SIERPNIA 2020 R.

Po kilkumiesięcznej przerwie zorganizowaliśmy spotkanie wspólnot Legionu Maryi regionu Kłajpedzkiego. Na spotkanie przybyło ponad 70 osób. Po wspólnym

WYJAZD ZE WSPÓLNOTĄ «WIARY I ŚWIATŁA», 22-23 SIERPNIĄ 2020 R.

Po okresie izolacji związanej z pandemią, każda ze wspólnot pragnęła chociaż na dzień lub dwa pobyć razem, poczuć dar radości bycia we wspólnocie. Wspólnota «Wiary i Światła», której nie udało się zorganizować obozu letniego, wyruszyła na dwudniową pielgrzymko-wycieczkę do pięknych zakątków Litwy. Pierwszym miejscem była Góra Krzyży w Szawlach. Jest to miejsce modlitwy i walki narodu litewskiego o zachowanie wiary. Kolejnym miejscem na trasie była miejscowość Zarasai.

Kilka kilometrów od granicy z Łotwą, położona w bardzo malowniczym zakątku Litwy nad jeziorem o tej samej nazwie. Tam też był nocleg i zakończenie pierwszego dnia podróży. Celem drugiego dnia była miejscowość Rokiškis. Przepiękny kościół i muzeum szopek bożonarodzeniowych. Wieczorem po kilkugodzinnej podróży powrót do Kłajpedy.

DZIEŃ CHORYCH «LEGIONU MARYI», 4 WRZEŚNIA 2020 R.

«Legion Maryi» został założony po to, aby wspomagać kapłanów w ich działaniach duszpasterskich. Podstawowe zadanie to służba chorym. Nasza wspólnota «Legionu Maryi» są to w większości ludzie w podeszłym wieku. Część z nich już nie jest w stanie przyjść do kościoła, dlatego zrobiliśmy postanowienie, aby co najmniej dwa razy w roku nawiedzać ich z posługą sakramentalną.

Zanim przyjdzie kapłan, członkowie wspólnoty odwiedzają ich, służąc pomocą, również w przygotowaniu się do przyjęcia sakramentów. W tym roku, który z uwagi na pandemię jest inny niż poprzednie, zdecydowaliśmy nie czekać do Adwentu, ale wszystkich, którzy pragnęli przyjąć Jezusa, odwiedziliśmy już we wrześniu.

Jeżeli będzie taka możliwość, w Adwencie odwiedzimy ich po raz kolejny.

COMIESIĘCZNE SPOTKANIE «LEGIONU MARYI» OKRĘGU KŁAJPEDZKIEGO, 6 WRZEŚNIA 2020 R.

Drugie, licząc od zniesienia obustrzeń związanych z pandemią, spotkanie odpowiedzialnych za wspólnoty «Legionu Maryi» w regionie Kłajpedy. Po Mszy Świętej wspólny Różaniec i modlitwy, które każdy z członków tej wspólnoty jest zobowiązany odmówić każdego dnia. Całemu spotkaniu przewodniczył kapłan «Legionu Maryi». Potem sprawozdania roczne z wybranych wspólnot oraz katecheza. Na zakończenie agapa.

ODPUST NARODZENIA NAJŚWIĘTSZEJ MARYI PAN- NY W SZYDŁOWIE, 9 I 12 WRZEŚNIA 2020 R.

9 września pielgrzymka do Szydłowa ze wspólnotą «Legionu Maryi», 12 września ze wspólnotą «Wiary i Światła».

We wrześniu najważniejszym wydarzeniem w życiu Kościoła na Litwie jest odpust w Szydłowie. Ludzie z całej Litwy pielgrzymują do tego miejsca objawień Maryi (zatwierdzonych przez Kościół), aby podziękować za wiarę i wypraszać potrzebne łaski dla siebie i całego narodu.

Co roku staramy się wraz z parafianami nawiedzać to szczególne miejsce kultu, stąd też pielgrzymki ze wspólnotami. Są dwa szczególne miejsca kultu na Żmudzi.

dzi - Szydłowo i Kalwaria Żmudzka, dlatego lipiec i wrzesień to czas pielgrzymowania. Ze swej strony zachęcamy wszystkich, którzy odwiedzają Litwę, aby tych miejsc nie omijać.

DZIEŃ FORMACYJNY FRANCISZKAŃSKIEGO ZAKONU ŚWIECKICH PROWINCJI TELSZAJSKIEJ, 12 WRZEŚNIA 2020 R.

Po raz pierwszy taki prowincjalny dzień formacyjny odbył się w naszym centrum parafialnym. Przybyli bracia i siostry z różnych wspólnot FZŚ. Spotkanie rozpoczęło się Mszą Świętą, której przewodniczył asystent regionalny FZŚ.

Katechezy, które zostały poświęcone św. Klarze, wygłosił br. Carlo Bertagnin OFM. Wspólna modlitwa i przebywanie razem na pewno wyda dobre owoce dla całej naszej rodziny franciszkańskiej.

MIEDNIKI

I KOMUNIA ŚWIĘTA

W tym roku I Komunia święta w naszej parafii odbyła się 30 sierpnia na Mszy Świętej o godz. 12.00. Grupka 13 dzieci przygotowanych przez o. Piotra Strocenia, wcześniejszego gwardiana i proboszcza. O. Piotr był na uroczystości i czuwał nad całym przebiegiem.

Rodzice i dzieci wyrazili swoją wdzięczność o. Piotrowi za wysiłek w przygotowaniu do I Komunii świętej.

100 LAT KOŚCIOŁA W KIENIE

6 września, w kościele sąsiedniej parafii w Kienie, były obchodzone uroczystości 100-lecia kościoła. Pomimo obostrzeń zwią-

zanych z pandemią wierni dopisali. Miejscowy proboszcz, ks. Paweł Palul, zaprosił o. Józefa z kazaniem odpustowym. Na początku przed Mszą Świętą był odczytany referat o historii kościoła w Kienie przez p. Krystynę Juckiewicz, potem o godz. 12.00 rozpoczęła się Msza Święta pod przewodnictwem o. Józefa Makarczyka, który też wygłosił okolicznościową homilię. Po Mszy Świętej odbyła się procesja Eucharystyczna i uroczyste «Te Deum Laudamus» za 100 lat kościoła w Kienie. Na marginesie trzeba wspomnieć, że sama miejscowość już od 1471 r. należała do franciszkanów wileńskich, gdzie przebywało 3 braci.

25-LECIE UNIwersYTETU III WIEKU W WILNIE

Również 6 września, w gmachu Domu Polskiego w Wilnie, miały miejsce uroczystości 25-lecia istnienia w tym mieście Uniwersytetu III Wieku, gdzie kapelanem jest o. Józef. Rektor Uniwersytetu, dr Ryszard Kuźmo, przedstawił dotychczasowe osiągnięcia. Na uroczystości byli zaproszeni liczni goście z Samorządu Miasta Wilna jak i z Ambasady Rzeczypospolitej Polskiej oraz z Hospicjum im. Bł. Michała Sopoćko z Wilna. O. Józef na początku pobłogosławił całe spotkanie, potem były występy różnych zespołów i na koniec wspólna agapa.

SAKRAMENT BIERZMOWANIA

Ważnym momentem w życiu parafii i naszej wspólnoty była celebracja sakramentu bierzmowania. 12 września na Mszy Świętej o godz. 12.00 bp Arunas Poniškaitis udzielił tego sakramentu 22 młodym osobom z naszej parafii. Młodzież przygotował o. Piotr Stroceń, wcześniejszy gwardian i proboszcz. Biskup wyraził wiele pochwał pod adresem przygotowanej młodzieży jak też zwrócił uwagę na franciszkańską specyfikę parafii.

NIEMCY

WALLDÜRN

SPOTKANIE STOWARZYSZENIA MKOLBE E.V.

14 lipca 2020 r. odbyło się w Walldürn spotkanie Stowarzyszenia M Kolbe e.V. Delegatury niemieckiej, na którym to wyznali wiarę nowo wybrani gwardianie klasztorów w Niemczech. Wybrano także nowy zarząd. Delegatem prowincjała i zarazem przewodniczącym Stowarzyszenia MMKolbe e.V., które tworzą nasze klasztory w Niemczech, został o. Krzysztof Robak. Jego zastępcą został o. Robert Rogoża, zaś ekonomem wybrano o. Ireneusza Wojtko. Złożono też życzenia imieninowe o. Kamilowi Pawlakowi i urodzinowe o. Andrzejowi Lengenfeldowi. W braterskim spotkaniu wziął udział także prowincjał z Niemiec, o. Andreas Murk.

o. Andrzej Lengenfeld,
Wikariusz prowincji

WERDOHL

DZIAŁALNOŚĆ DUSZPASTERSKA

W CZASIE PANDEMII

Ostatnie miesiące w naszym klasztorze i parafii były nacechowane różnorodnymi zmianami. Najpierw tymi związanymi z Kapitułą Prowincjalną i zmianami personalnymi, które ta przyniosła. Po 17 latach opuścił Werdohl o. Ireneusz Wojtko, gwardian i proboszcz parafii Werdohl-Neuen-

rade. W związku z ograniczeniami wprowadzonymi w związku z pandemią Covid19, pożegnanie o. Ireneusza odbyło się w czasie Mszy Świętej sprawowanej pod gołym niebem, która zgromadziła bardzo wielu mieszkańców naszych miast wdzięcznych za wieloletnią posługę o. Proboszczowi.

Nowym gwardianem i proboszczem parafii Werdohl-Neuenrade został o. Kamil Pawlak. Oprócz zmian na stanowisku gwardiana i proboszcza dokonano również zmiany składu w klasztorze. Do Werdohl z początkiem sierpnia zostali przeniesieni o. Tadeusz Pytka i o. Krzysztof Szachta.

Oprócz zmian personalnych rozpoczęliśmy w naszej parafii działalność duszpasterską zawieszoną w związku z pandemią. Działalność ta odbywa się również w nowych ramach podyktowanych reżimem sanitarnym. Niedzielne Msze Święte sprawowane są w naszych kościołach dla ograniczonej liczby wiernych, którzy mogą wejść do kościoła po wcześniejszym zameldowaniu się w biurze parafialnym. Msze Święte w tygodniu sprawowane są w sali parafialnej. W każdą sobotę września odbywały się w naszych kościołach Pierwsze Komunie Święte, w których do Sakramentu Ołtarza każdorazowo przystępowało ośmioro dzieci w reżimie sanitarnym. Wznowiliśmy aktywność duszpasterską w przedszkolach i szkołach. Działalność w nowej rzeczywistości rozpoczynają również grupy parafialne.

WPROWADZENIE

NOWEGO PROBOSZCZA

W niedzielę 27 września przeżyaliśmy w naszej parafii Werdohl-Neuenrade uroczystość wprowadzenia w urząd nowego proboszcza, o. Kamila Pawlaka. Wprowadzenia w urząd o. Kamila dokonał Wikariusz generalny diecezji Essen, ks. Klaus Pfeffer. Na

początku Mszy Świętej, na której zgromadzili się nasi parafianie, przedstawiciele władz lokalnych oraz wspólnot ewangelickich, Wikariusz generalny poprowadził nowego proboszcza do ołtarza, ambony i miejsca przewodniczenia, czyli trzech miejsc związanych ze sprawowanym urzędem proboszcza. W czasie homilii ks. Pfeffer, nawiązując do drugiego czytania z Listu św. Pawła do

Filipian, życzył o. Kamilowi, aby naśladować Chrystusa, z pokorą służył powierzonej mu wspólnocie parafialnej, mając na względzie przede wszystkim jej potrzeby. Kaznodzieja zauważył, że o. Kamil pracuje w Werdohl już od 12 lat, co powinno mu pomóc w sprawowaniu urzędu proboszcza.

Na zakończenie Mszy Świętej życzenia nowemu proboszczowi złożyli: o. Krzysztof Robak - De-

legat o. Prowincjała, Dziekan naszego dekanatu, pastor Rudi-ger ze wspólnoty ewangelickiej, przedstawiciele władz lokalnych z Werdohl i Neuenrade oraz Przewodnicząca rady Parafialnej.

Po zakończeniu Mszy Świętej jej uczestnicy zebrali się wokół naszego kościoła na wspólnej kawie.

SZWECJA

JÖNKÖPING

SPOTKANIA UKF

Po przerwie spowodowanej epidemią Unga Katoliker i S:t Franciskus församling, czyli Młodzi Katolicy w parafii św. Franciszka, w sobotę 4 lipca zorganizowali spotkanie przy pizzy. Zgromadziło ono sporą jak na nasze warunki grupę ponad dwudziestu osób. Młodzież spotkała się z o. Władkiem Mężykiem, który opowiadał o tym, jak został franciszkaninem i zachęcał do modlitwy o rozeznanie powołania.

Podobne spotkanie młodzież zorganizowała też w piątek, 24 lipca, przy grillu. Tym razem spotkali się z o. Józefem M. Nilssonem, który opowiadał o św. Szarbelu Makhlof.

PIELGRZYMI MIŁOSIERDZIA

13 i 14 lipca gościliśmy na Mszach Świętych trzech pielgrzymów z Polski w drodze do Sanktuarium Św. Brygidy w Vadstene. Nieśli oni relikwie św. Miriam

(„Małej Arabki”) i św. Maksymiliana M. Kolbego oraz ikonę Matki Bożej Bolesnej, napisaną dla klasztoru Sióstr - Owieczek Maryi w Lannavaara na północy Szwecji. Tegoroczna pielgrzymka „Krzyż Skandynawii” była czternastą w ciągu 10 lat istnienia wspólnoty Pielgrzymów Bożego Miłosierdzia. „Modlitwa nogami” - jak określili to pielgrzymi - miała na celu nawrócenie Szwecji oraz ich samych.

SZKAPLERZE

Tegoroczne wspomnienie Matki Bożej z Góry Karmel (16 lipca) obchodziliśmy „w domu” a nie, jak zazwyczaj, u karmelitanek w Glumslöv koło Helsingborga. Na przeszkodzie stanął koronawirus oraz remont dachu w klasztorze sióstr. Po Mszy Świętej kilkoro chętnych przyjęło szkaplerz karmelitański. Zebrana została też kolekta na renowację klasztoru w Glumslöv.

POŚWIĘCENIE POJAZDÓW

Po Mszy w święto św. Jakuba Apostoła, zostały poświęcone wszystkie pojazdy zaparkowane

przed naszym kościołem, włączając także rowery, a nawet „balkoniki” seniorów. Błogosławieństwo otrzymali również kierowcy i pasażerowie. W ten sposób pamiętaliśmy o św. Krzysztofie, patronie podróżujących. Zazwyczaj parafianie proszą indywidualnie o poświęcenie nowych samochodów. Na prośbę parafian poświęcenia dwu- i czterokołowców dokonano także dzień później - w niedzielę po sumie.

Z MATKĄ ANIELSKĄ WITAMY GWARDIANA

2 sierpnia na koncelebrowanej sumie został oficjalnie powitany nowy gwardian klasztoru w Jönköpingu - o. Rafał Zarzycki. Po Komunii Świętej procesja złożona z dzieci w strojach polskim, franciszkańskim oraz dzieci erytrejskich ze swoimi rodzicami oraz zespołem bębnowi wniósł symboliczne klucze do klasztoru oraz

pieczęć gwardiana, która jest repliką pieczęci odnalezioną przez archeologów w ruinach pierwszego klasztoru franciszkańskiego w Jönköpingu.

Procesję zamykali reprezentanci Franciszkańskiego Zakonu Świeckich: Filip Bertilsson OFS - Minister lokalnej wspólnoty św. Klary, oraz Tomislav Azdajić OFS - Minister narodowy, którzy przekazali o. Rafałowi tekst „Pism” św. O. Franciszka po szwedzku. Po Mszy Świętej wierni mieli okazję osobiście powitać i porozmawiać z nowym gwardianem w sali parafialnej przy lekkim posiłku z przystawek.

SPOTKANIE KATECHETÓW

W niedzielę 9 sierpnia po sumie odbyło się spotkanie katechetów prowadzących w naszej parafii katechezy po szwedzku dla dzieci oraz dla młodzieży przed bierzmowaniem. Celem spotkania było ustalenie programu katechez na okres jesienny oraz rozwiązań, które pomogą powrócić do katechezy po długiej przerwie spowodowanej przez COVID-19.

BRATERSTWO W MOTALI

13 sierpnia bracia z Jönköpingu

odwiedzi-
li klasztor w Motali, łą-
cząc wigilię urodzin
br. Andrzeja
Walkowiaka z
okazją do uzy-
skania odpustu
z okazji uroczy-
stości św. Mak-
symiliana oraz
do zwiedzenia
nowego klasz-
toru i kościoła.

nym miejscu pod dzwonnica.

POCZĄTEK ROKU AKADEMICKIEGO

Po wakacyjnej przerwie, w niedzielę 23 sierpnia, rozpoczęły się Msze Święte po angielsku, których uczestnikami są przede wszystkim międzynarodowi studenci z lokalnych wyższych uczelni. Jak co roku plakaty i informacje o działalności duszpasterstwa studentów trafiły na teren Uniwersytetu. Także za pośrednictwem luterńskiego kościoła akademickiego oraz specjalnie przygotowanego krótkiego filmu, nowo przybyli studenci mieli możliwość uzyskać informację o naszej parafii w Jön-

köpingu oraz działającej przy niej grupie studentów «CuperTino». Wśród nowych studentów są przedstawiciele Ugandy, Tanzanii oraz Timoru Wschodniego.

WNIEBOWZIĘCI DO KWADRATU

W sobotę 15 sierpnia (oraz w niedzielę 16 sierpnia - zgodnie z

sugestią lokalnego kalendarza liturgicznego) obchodziliśmy Wniebowzięcie NMP. Przy tej okazji na zakończenie niedzielnej sumy wierni za asystą liturgiczną udali się w procesji na „kwadrat”, czyli przestrzeń wirydarza przy kościele, aby poświęcić odrestaurowaną przez naszą młodą parafiankę, Claudię Moszczyńską, figurę Matki Bożej z Lourdes. Wielu uczestników poświęcenia czuło się naprawdę jak wniebowzięci, nie tylko ze względu na mocno przygrzewające słońce, ale także widząc tak pięknie odnowioną figurę Matki Bożej na swoim daw-

WIRTUALNIE I REGIONALNIE

W sobotę 5 września od rana do późnego popołudnia w sali parafialnej zebrała się młodzież z regionu SUK (Młodych Szwedzkich Katolików) na diecezjalnym spotkaniu młodych pod hasłem „Młodzieńcze, tobie mówię wstań!” (Łk 7, 14).

Oprócz naszych parafian byli także obecni przedstawiciele parafii w Linköpingu i Växjö. Za pośrednictwem Internetu młodzież uczestniczyła we Mszy Świętej oraz wysłuchała katechezy ordynariusza, Kard. Andersa Arborelius OCD a także wykładów, prowadzonych przez księży, osoby zakonne oraz świeckich liderów.

RESTART KATECHEZY

6 września, po półrocznej przerwie rozpoczęliśmy katechezy przed bierzmowaniem, a 13 września katechezy dla dzieci. W tym samym terminie ruszyły na nowo „Msze rodzinne” w niedzielę o godzinie 9.00. Nowością jest katecheza najmłodszej grupy dzieci, która wraz z katechetami udaje się do oratorium na swoje zajęcia w czasie liturgii słowa.

URODZINY MATKI BOŻEJ

Przygotowania do urodzin Matki Bożej rozpoczęły się u nas już

w niedzielę 30 sierpnia, kiedy o. Rafał Zarzycki spotkał się z zainteresowanymi oddaniem się Matce Bożej w duchu św. Maksymiliana i założonego przez niego Rycerstwa Niepokalanej.

8 września chętni mogli dokonać uroczystego oddania się Niepokalanej i włączyć do MI. Po bardzo uroczystej Mszy Świętej, nieszporach i nabożeństwie maryjnym obecni zebrali się w sali parafialnej na składkowym przyjęciu urodzinowym, wzmocnionym przez kielbaski z grilla.

STYGMATY I RELIKWIE

Tegoroczne obchody święta Stygmatów św. O. N. Franciszka (17 września) stały się okazją do pobłogosławienia wiernych, którzy przybyli na Mszę Świętą, trzema relikwiami Biedaczyny I klasy oraz trzema II klasy, pochodzącymi ze sznura, habitu oraz alby, którą użył podczas pasterki w Greccio.

I KOMUNIA DZIECI CHALDEJSKICH

W sobotę 19 września 36 dzieci z naszej parafii w dwóch grupach przyjęło I Komunię świętą w rycie chaldejskim. Dla porównania w okresie od maja do lipca tego roku 33 dzieci uczestniczących w katechezie w języku szwedzkim

przyjęło I Komunię podczas Mszy, w których brało udział 1-3 dzieci pierwszokomunijnych.

REKOLEKCJE MAŁŻEŃSKIE

W dniach 25-27 września w Skotteksgården koło Ulriceham odbyły się weekendowe rekolekcje dla małżeństw na temat „Sakrament małżeństwa w praktyce dnia codziennego”. Poprowadził je br. Andrzej Konopka OFM Cap, proboszcz parafii św. Pawła od Krzyża w Angered oraz małżeństwa z ruchu Ekipes Notre-Dame (Ekip Matki Bożej) z naszej parafii.

W rekolekcjach wzięło udział 7 rodzin (małżeństwa z dziećmi, które miały zapewnioną opiekę - w sumie 28 osób). Uczestniczka rekolekcji, Katarzyna Filipowicz, relacjonuje: „Wróciliśmy do podstaw, zastanawiając się nad tym, czym jest sakrament, a w szczególności sakrament małżeństwa, który jest widzialnym znakiem łaski Bożej. Czy widzimy, jak cennym darem obdarzył nas Bóg, ustanawiając ten sakrament? Czy pamiętamy, co sobie przysięgaliśmy, wypowiadając słowa przysięgi małżeńskiej? Może teraz po tylu latach małżeństwa uświadamiamy sobie, że zapomnieliśmy, czym właściwie jest ten sakrament?

Ustyszeliśmy też o błogosławionych Luigim i Marii Quatrocchich. Zastanawialiśmy się, czym wyróżniali się ci małżonkowie, że zostali ogłoszeni błogosławionymi. Jak my poprzez nasze małżeństwa możemy dążyć do świętości?

Świętość nie jest czymś nieosiągalnym dla osób żyjących w sakramencie małżeństwa, jest czymś do czego powinniśmy dążyć razem. Mąż powinien uświęcać żonę, a żona męża. Jak to czynić w praktyce?

Międzynarodowy ruch «Ekipes Notre-Dame» proponuje małżeństwom kilka konkretnych wskázówek. Pierwsza to codzienne czytanie Słowa Bożego, druga to modlitwa indywidualna, trzecia to modlitwa małżeńska, czwarta - czas na rozmowę małżonków

w obecności Pana Boga, w końcu piąta to reguła życia, czyli wyznaczanie sobie konkretnych postanowień w celu wzrostu duchowego i małżeńskiego.

Rekolekcje to szczególnie czas zatrzymania się, refleksji, modlitwy, dzielenia się z innymi swoimi przemyśleniami oraz doświadczeniami. Każde małżeństwo jest cennym darem w oczach Bożych, które wspólnie dążąc ku świętości, staje się żywym znakiem Jego miłości.”

DRUGI MARSZ STUDENTÓW

8 dni po wspomnieniu swojego patrona, św. Józefa z Kupertyny (w Szwecji obchodzonym 18 września), studenci «CuperTino» po raz drugi zebraли się na Walk-A-Thon, czyli „Marsz z misją”. Jak rok temu Marsz rozpoczął się w miejscu, gdzie od XIII w. do reformacji znajdował się pierwszy klasztor franciszkański w Jönköpingu.

Po rejestracji, krótkim wprowadzeniu i wspólnym

odmówieniu „Credo”, zaopatrzeni w błogosławieństwo i Cudowne Medaliki, uczestnicy wyruszyli w czterokilometrową marszrutę wokół Jeziora Mniszego (Munksjön).

W drodze modlili się w najbardziej palących potrzebach Kościoła i świata, rozważając różańcowe tajemnice światła. Marsz zakończył się grillem w wirydarzu przy

kościółce św. Franciszka i naszym klasztorze. Wszyscy uczestnicy otrzymali pamiątkowe dyplomy z podpisem oraz pieczęcią gwardiana klasztoru w Jönköpingu.

BRIDGEPORT

Jak wspominaliśmy w poprzednich «Wiadomościach z Prowincji» św. Antoni otworzył nasz kościół. Po ponad trzech miesiącach odprawiania liturgii i komunikacji z parafianami za pośrednictwem Internetu powróciliśmy do normalnego funkcjonowania. Od 13 czerwca nasza świątynia jest zatem otwarta, a my próbujemy odnaleźć się w nowej rzeczywistości. Pomimo wielu trudności i ograniczeń w Stanie Connecticut staramy się organizować wszyst-

kie aktywności i duszpasterstwa na nowo.

Czas pandemii na stałe zmienił oblicze naszej parafii. Nadal transmitujemy przez Internet Mszę Świętą w sobotę w języku angielskim, w niedzielę po polsku, dodatkowo w każdy wtorek zapraszamy na transmisję Mszy Świętej ku czci św. Antoniego, a w środę ku czci Matki Bożej Niepokalanej. Z radością zauważyliśmy, iż większość wiernych powróciła już do uczestnictwa we Mszach „na żywo”, transmisje zaś służą tym, którzy pracują wyjazdowo, pozostają w domach, bądź

po prostu odwiedzają Bridgeport wirtualnie. Dzięki temu zawiązana podczas pandemii wspólnota modlitwy „online” nadal się spotyka i omadla naszą Parafię.

Pora jednak na organizację życia parafialnego w zmienionych warunkach. W ciągu miesięcy wakacyjnych wolno nam było przyjąć jednorazowo w kościele 100 wiernych. Takie wymagania stały się przyczyną wprowadzenia dodatkowych godzin Mszy i uruchomienia na nowo - po ponad 30 latach - praktyki odprawiania w „kościelach dolnym”, czyli w przebudowanej na potrzeby liturgii sali parafialnej. Nieśmięte próby otwarcia na nowo duszpasterstw i grup spotkały się z dużą otwartością Parafian i pod koniec września działają już wszystkie grupy sprzed pandemii plus nowa wspólnota Kościoła domowego. To wielka radość.

Ruszył również nowy rok szkolny. Wbrew pesymistycznym scenariuszom, do Polskiej Szkoły Sobotniej wróciła większość dzieci, a nawet pojawiły się zupełnie nowe twarze. Mamy już ponad 100 uczniów w przedszkolu oraz w 6 klasach podstawówki. Podobna liczebno grupa młodych parafian uczęszcza na katechezę. W październiku otwiera się nasze „liceum”, czyli nauka języka polskiego na poziomie edukacji polonijnej ponadpodstawowej. Dzieci jest tak wiele, że zgodnie z nowymi przepisami, musieliśmy poszukać alternatywnych miejsc do prowadzenia nauki - lekcje mają zatem miejsce w sali parafialnej, a nawet w naszym refektarzu klasztornym.

We wrześniu świętowaliśmy parafialne dożynki oraz odpust parafialny. Do święta patronalnego przygotowaliśmy się przez Nowennę ku czci św. Michała Archanioła. Modlitwy zostały nagrane przez nasze grupy parafialne i duszpasterzy, po czym nadane w formie krótkich codziennych fil-

mów na stronach w Internecie. Ta inicjatywa uzupełniła codzienną modlitwę w kościele i zaprosiła do wspólnej refleksji licznych przyjaciół naszej Parafii z wielu

miejsc na świecie. Uroczystości odpustowe odbyły się w tym roku bez tradycyjnego festynu wokół kościoła. Zamiast zabawy i pikniku zorganizowaliśmy wspólny

„szturm do nieba” - dzień i noc trwając na Adoracji Najświętszego Sakramentu, w celu wyproszenia łask dla Parafii i Rodzin.

W październiku nasza środowowa „Szkoła Maryi”, czyli maryjna formacja katechetyczno-modlitewna, zaprasza na cykl spotkań o różańcu „Rosarium Virginis Mariae”.

Wszystkie katechezy dostępne są online:
www.stmichaelbridgeport.com/szkola-maryi

REKOLEKCJE FRANCISZKAŃSKIE

WWW.REKOLEKJEFRANCISZKANSKIE.PL
D L A K A Z D E G O

DMK

REKOLEKCJE

Po dość długiej przerwie w działalności Domu, spowodowanej remontem i znanym nam wszystkim czającym się wirusem, z połową lipca powróciliśmy do organizacji rekolekcji stacjonarnych. Odbyło się kilka tur rekolekcji weekendowych, w tym „Mój Anioł i ja. Jak zaprzyjaźnić się z Aniołem Stróżem?”, „Jak zarządzać finansami po Bożemu?”, „Perła ukryta w roli. Odkryj swoją wartość.”, „Dlaczego zwątpiłeś? Formacja uczniów.” oraz „Kobieta w ramionach Ojca.” Dom św. Maksymiliana gościł także zaprzyjaźnioną ikonopisarkę, p. Ewę Sielicką, która wprowadzała uczestników w przestrzeń modlitwy i malowania świętych wizerunków Matki Bożej Eleusy i Jezusa Pantokratora.

TANDEMOWY KURS JĘZYKA

Oprócz rozwoju duchowego był również czas na rozwój intelektualny. Jak już stało się tradycją, w okresie wakacyjnym w Domu przebywali goście z Polski i Niemiec odbywający tandemo-

wy kurs języka z ramienia PNWM (Polsko-Niemieckiej Współpracy Młodzieży). Był to czas poznawania kraju i języka sąsiada, w tym szczególnie miasta Gdańska. Poza wieloma godzinami nauki, zarówno z lektorami, jak i w parach

tandemowych polsko-niemieckich, uczestnicy kursu mieli wiele

okazji do skorzystania z bogatej oferty kulturalnej Trójmiasta i re-

gionu pomorskiego, a także integracji i zabawy.

DUSZPASTERSTWO POWOŁANIOWE

REKOLEKCJE POWOŁANIOWE OCZAMI UCZESTNIKÓW

Na początku lipca nowy asystent ds. powołań, o. Damian Basarab, zorganizował pierwszy w swojej kadencji franciszkański weekend powołaniowy w Ostródzie. Poniżej spojrzenie na ten czas oczami jednego z uczestników.

W dniach 10-12 lipca 2020 roku pod hasłem „To jest Pan”

w Ostródzie w klasztorze franciszkanów konwentualnych, odbyły się kolejne rekolekcje powołaniowe. Uczestniczyło w nich siedmiu młodych mężczyzn, którzy chcieli przybliżyć się do Pana Jezusa i poznać Jego wolę w kontekście życiowego powołania. Miałem szczęście być jednym z nich.

Pomimo dość dużej rozpiętości wiekowej, wynoszącej dziesięć lat między najmłodszym a najstarszym z nas, szybko udało nam

się zawiązać wspólnotę. Przyjemnością było wspólne spędzanie czasu, wzajemne słuchanie swoich przemyśleń, czy świadectw, ale nie to było najważniejsze na tych rekolekcjach. Kluczowym elementem była modlitwa, Eucharystia, adoracja, czy konferencje o. Damiana Basaraba, które poruszały serce do głębi.

Nie znałem wcześniej Brewiarza, ale ta wspólna modlitwa, tak cudownie porządkująca dzień, pozwalała nam poczuć obecność Króla Królów, Jego opiekę nad nami i żywe działanie.

Szokujące było to, że właśnie w tych dniach rekolekcji Ewangelia czytana na Eucharystii rozprawia o tym, co nas najbardziej nurtuje - powołaniu. Padły w niej między innymi te słowa: „I każdy, kto dla mego imienia opuści dom, braci lub siostry, ojca lub matkę, dzieci lub pole, stokroć tyle otrzyma i życie wieczne odziedziczy” (Mt 19, 29). Czy można odmówić Bogu, słysząc taką obietnicę?

Wspaniałym doświadczeniem były też wspólne kajaki. Coś dla ciała i dla ducha, bo będąc na jeziorze, odbyliśmy medytację nad Słowem Bożym. Było to nieprawdopodobnie inspirujące, gdyż

o. Damian wybrał fragment idealnie pasujący do tej scenerii, kiedy to już po zmartwychwstaniu Pańskim Szymon Piotr wraz z innymi uczniami nieudolnie łowi ryby, do czasu, gdy pojawia się Jezus (J 21, 1-14).

Piorunujące wrażenie zrobiło na nas także osobiste świadectwo powołania jednego z ojców, które daje nadzieję i inspiruje do dalszych przemyśleń i poszukiwania natchnień Ducha Świętego. Wspnianym doświadczeniem była każda chwila spędzona w klasztorze z chłopakami, z ojcami, i szalenie sympatycznym br. Wincentym, który ku naszej ucieście czytał nam swoją poezję. Każda modlitwa, positek, czy ognisko podczas którego rozśpiewaliśmy się na poważnie.

Rekolekcje zakończyliśmy uroczystą Eucharystią, już nie w kaplicy klasztornej, ale w kościele, gdzie wszyscy służyliśmy przy ołtarzu, a wraz z nami wierni modlili się o dobre rozeznanie pragnień naszych serc i zamiarów Bożych.

Był to niezapomniany czas, do którego tęskno, ale cóż zrobić...? Pojechać na kolejne rekolekcje, do czego zachęcam każdego młodego mężczyznę.

Tomek, uczestnik rekolekcji

DNI SKUPIENIA OCZAMI UCZESTNIKÓW

W dniach 28-30 sierpnia 2020 r., w naszym klasztorze w Gnieźnie, odbyły się dni skupienia pod hasłem „Franciszku idź i odbuduj mój Kościół”. O swoim doświadczeniu tego czasu opowiada jeden z uczestników.

W rekolekcjach uczestniczyły cztery osoby poszukujące swojego powołania. W naszym programie mieliśmy codzienną Eucharystię, adorację - nasze centrum życia, rekreację, gdzie mogliśmy poznać siebie, pożartować razem czy po prostu porozmawiać ze sobą. Sama rekreacja jest miejscem, gdzie spotykamy się razem jako wspólnota, czyli „teraz

jestem tutaj dla swojego brata, nawet jeśli nie chcę tu być. Chcę wzrastać w miłości do bliźniego i spalać się dla wspólnoty”.

Ojciec Damian przygotował ciekawe konferencje i katechezy, które pozwoliły nam przybliżyć się do charyzmatu franciszkańskiego jak i do osoby św. Franciszka. Omawialiśmy, że postać Franciszka nie powinna być kojarzona tylko z naturą i ekologią, ale również m.in. z cierpieniem i dającą się w nim odnaleźć „radością dośkonatą”.

Rozmawialiśmy na temat ślubów zakonnych - ubóstwa, czystości i posłuszeństwa, jak i pięknej obietnicy dla neoprofesa, którą wypowiada prowincjał przyjmujący śluby zakonnika „[...] a ja ze strony Boga Wszechmogącego obiecuję ci życie wieczne”.

W sobotę pojawiła się w naszym programie praca w ogrodzie.

Podczas rekolekcji poznaliśmy też nowego ojca magistra postulatu - ojca Piotra Okroja.

Myślę, że śmiało mogę powtórzyć słowa Jana Pawła II, o których mowa była na dniach skupienia: „Idźcie i powiedzcie światu, że Jezus żyje”. Z całego serca, Ciebie bracie, zapraszam na rekolekcje powołaniowe, bo „chwila, którą mamy przed sobą - nie wróci już do nas”. Pokój i dobro! Maryja!

Szymon, uczestnik rekolekcji

SEKRETARIAT MISYJNY

JUBILEUSZ 25-LECIA MISJI FRANCISZKAŃSKIEJ W EKWADORZE

Ze względu na wciąż obowiązujące obostrzenia związane z pandemią Covid-19 obchody jubileuszowe zostały przeniesione na przyszły rok. Dlatego idąc za wskazaniem ostatniej kapituły prowincjalnej, pod koniec tego

roku będzie gotowa wystawa poświęcona pracy naszych misjonarzy w Ekwadorze, która będzie wędrować po wszystkich ośrodkach duszpasterskich Prowincji.

25 ROWERÓW NA 25 LAT MISJI W EKWADORZE

Franciszkański Sekretariat Misyjny wraz z Fundacją «Tworzyć Miłość» organizuje projekt «25 rowerów na 25. lecie misji w Ekwadorze».

Chcemy zakupić 25 rowerów dla katechi-

stów, którzy z Dobrą Nowiną docierają do ponad 50 okolicznych kaplic, rozsianych na dużych odległościach Amazonii. Rowery posłużą też migrantom z Wenezueli w zdobyciu zatrudnienia, którzy uciekając przed biedą i niebezpieczeństwem, w Ekwadorze szukają lepszego życia. Jeśli wystarczy środków, to zakupione będą także rowery dla postulików, którzy na tym etapie formacji dojeżdżają do seminarium na wykłady z filozofii.

Akcję «25 rowerów na 25 lat misji w Ekwadorze» można pro-

mować wśród wiernych zachęcając do wpłat na platformie:
www.pomagam.pl/ekwador25

JUBILEUSZ 25-LECIA ŻYCIA ZAKONNEGO BR. ROBERTA

9 września Sekretarz prowincjalny ds. misji obchodził swój srebrny jubileusz życia zakonnego. Uroczystość, przyspieszona ze względu na niepewną sytuację pandemiczną, odbyła się w sobotę 29 sierpnia we franciszkańskim kościele w Gdyni i zgromadziła krewnych i przyjaciół br. Roberta oraz braci z wielu klasztorów Prowincji.

Centralnym punktem uroczystości była okolicznościowa Eucharystia o godz. 12.00, której przewodniczył Minister prowincjalny, o. Wojciech Kulig. W wygłoszonej homilii o. Prowincjał nawiązał do chrystocentrycznej pobożności św. Franciszka a także do korespondencji między br. Ro-

bertem a ówczesnym Prowincjałem, o. Manswetem Wardynem. Homilię zakończyły życzenia dla jubilata, w tym, by nigdy nie zabrakło mu franciszkańskiej radości. „Życzymy Ci takiej gorliwości o sprawę Bożą, jaką posiadał Jan

Chrzciciel, oraz otwierania się na wolę Bożą, tak jak czynił to św. Franciszek” - mówił o. Prowincjał. „Pierwsze 25 lat to droga Abrahama, a kolejny etap to droga Jana Chrzciciela” - stwierdził jeden z uczestników, nawiązując

w ten sposób do homilii wygłoszonych zarówno tego dnia przez Prowincjała, jak i tej wygłoszonej podczas ślubów wieczystych przez ówczesnego Wikariusza Prowincji, o. Jacka Korsaka.

Po Liturgii Słowa br. Robert odnowił śluby ubóstwa, postuszeństwa i czystości.

Pod koniec Mszy Świętej życzenia Jubilatowi złożyli przedstawiciele wspólnoty parafialnej i parafialnego chóru «Symfonia», który zadbał o oprawę muzyczną liturgii. Ponieważ br. Robert sam jest członkiem chóru, w ramach życzeń wszyscy mogli wysłuchać kantaty skomponowanej specjalnie na tę uroczystość.

Jubilat nie krył wzruszenia, dziękując wszystkim za przybycie, życzenia i modlitwę w jego intencji. Br. Robertowi życzymy, by jak powiedział o. Prowincjał, życie zakonne i nierozłącznie z nim związane życie pokuty nie było ciężarem, ale chętnie podejmowanym wyzwaniem.

ANIMACJE MISYJNE

W mijającym okresie o. Joseph Kibonge, odpowiedzialny za animację misyjną z ramienia Sekretariatu, wspólnie z br. Robertem przeprowadził serię nie-

dziel misyjnych zarówno w parafiach franciszkańskich jak i diecezjalnych. Kilka niedziel poprowadził też misjonarz z Ekwadoru, o. Marek Szymański. W ten spo-

sób dotarliśmy z Dobrą Nowiną i przestaniem misyjnym do Lublina, Lubartowa, Darłowa, Koszalina, Srebrnej Góry, Gozdowa, Smętowa czy Ostródy (koncert ewangelizacyjny „by świat ustyszał”).

ŚW. FRANCISZEK Z DUISBURGA DO WILNA

Dzięki stacjom Sekretariatu gotycka figura św. Franciszka z amykanaego klasztoru w Duisburgu została

w rękach franciszkanów i znalazła swoje nowe miejsce w restaurowanym klasztorze w Wilnie.

DUSZPASTERSTWO MEDIALNE

Dzięki temu, że zostały zniesione rygorystyczne obostrzenia związane z pandemią, możemy kontynuować nasze nagrania w Telewizji Polskiej. W letnich miesiącach powstawały kolejne odcinki „Słowa na niedzielę”. Przy okazji sierpniowych nagrań odbyło się też spotkanie redakcji, na którym podano, że zmienia się godzina emisji „Słowa” - w niedzielę program przeniesiony jest z programu drugiego do „jedenki” i będzie go można oglądać o godz. 6.55, czyli bezpośrednio przed transmisją Mszy świętej z krakowskich Łagiewnik, która rozpoczyna się o godz. 7.00.

Kontynuujemy naszą obecność w internecie: poza cotygodniowym cyklem rozważań „Daję Słowo”, emitujemy na żywo „Daję Słowo przygotowanie”, czyli szczegółowe wprowadzenie do niedzielnej Liturgii Słowa, a także „Uwielbienie z modlitwą o uwolnienie” - przeprowadzoną na żywo (na YouTube) adorację. Te spotkania spotykają się z coraz większym zainteresowaniem wiernych.

Nadal prowadzimy także rekonstrukcje tematyczne na platformie zoom.

ZWODZIĆ
FAŁSZYWI PROROCY
KRÓL ACHAB
DUCH KLAMSTWA
1 Krl 22,1nn

Co da człowiek w zamian za swoją duszę?
antallagama
Mk 8,37
Syr 6,15; 26,14

CZAS
RANO
3 6 9 11
6.00 9.00 12.00 15.00 17.00

ZMARTWYCHWSTAŁ
strona bierna - działanie Ojca
Mk 8,31; 1 Tes 4,14; por. Rz 14,9

KONTEKST
BOGATY MŁODZIENIEC
NIEBEZPIECZENSTWO BOGACTW
PYTANIE PIOTRA
PRZYPOMIENIEC
Mt 19,16-22 Mt 19,23-26 Mt 19,27-30

MONETY
DENAR
najmniejsza moneta
LEPTON KWADRANS SYKL DRACHMA STATER MINA
1/128 denara 2 leptony 4 denary 1 denar 4 denary 100 denarów

FranciszkanieTV - Daję Słowo przygotowanie

PROTO-REGUŁA Z 1209 ROKU

Nie wiemy dokładnie, co zawierał zwięzły zarys sposobu życia (reguły), który Biedaczyna w końcu 1209 lub na początku 1210 roku przedstawił do zatwierdzenia papieżowi Innocentemu III. Sam dokument zaginął, nie zachował się też żaden jego odpis, a pierwotne brzmienie uległo stopniowym zmianom w miarę rozwoju braterstwa.

Jednakże, w oparciu o informacje zawarte w źródłach, można wskazać pewne istotne elementy, które on musiał zawierać.

OPARTA NA EWANGELII

Tomasz Celano podaje ważną informację na jego temat: Franciszek widząc, że Pan Bóg co dzień powiększał ich liczbę, napisał prosto i zwięźle, dla siebie i dla swoich braci, formę życia i regułę, używając głównie tekstów świętej Ewangelii...

Włączył też nieco innych wskazań, które były niezbędne do prowadzenia świętego życia we wspólnocie (1Cel 32; zob. LegMai 3,8; 3Tow 51). Wynika z nich, iż rdzeniem owego krótkiego dokumentu były przede wszystkim słowa zaczerpnięte z Ewangelii. Wśród nich z całą pewnością znajdowały się te fragmenty, które odegrały kluczową rolę w procesie odkrywania drogi powołania przez Franciszka i jego pierwszych towarzyszy - o rozestaniu apostołów (usłyszane w Porcjunkuli) i o naśladowaniu ubogiego Chrystusa (przeczytane w kościele św. Mikołaja).

Ponadto były tam dołączone pewne zasady organizacji życia wspólnotowego braci (np. rytm modlitwy, pracy, praktyk ascetycznych, apostolatu itp.). Być może znajdowała się tam jeszcze wzmianka o posłuszeństwie względem Kościoła oraz własnego przełożonego (przepis bezwzględnie wymagany w kurii rzymskiej przy tego rodzaju tekstach legislacyjnych).

DAR NAJWYŻSZEGO

Cenną informację na temat sposobu powstania zaginionego tekstu Proto-reguły odnajdujemy w Testamencie Świętego. Zaznacza w nim wyraźnie, że sposób życia jego wspólnoty braterskiej pochodził z Bożej inspiracji: nikt mi nie wskazywał, co powinienem czynić, lecz sam Najwyższy objawił mi... i ja kazałem to spisać w niewielu prostych słowach, a ojciec święty potwierdził mi. Zaświadcza stanowczo, iż w całym tym procesie nie wzorował się na żadnym z już istniejących modeli wspólnot zakonnych (tj. kanonicznym, mniszym czy eremickim) ani nie korzystał z rady jakichś duchowych autorytetów.

Jego pierwszym i jedynym przewodnikiem był sam Najwyższy, który objawił mu drogę Ewangelii. Pośród wiernego podejmowania w codziennym życiu Jego natchnień stopniowo kształtował się oryginalny profil duchowy pokutników pochodzących z Asyżu (3Tow 37).

Ta perspektywa pozwala lepiej zrozumieć, dlaczego z taką stanowczością opierał się później rozmaitym naciskom zewnętrznym (dostojnicy kościoła) oraz wewnętrznym (niektórzy współbracia), nakłaniającym go do podejmowania pewnych rozwiązań sprawdzonych w innych zakonach.

ŚWIADECTWO ŚWIĘTEGO

W naszej próbie rekonstrukcji Proto-reguły fundamentalne znaczenie ma wspomniany już Testament Biedaczyny (zwłaszcza wersety 16-23). Zawarte tam informacje pozwalają na uchwycenie zasadniczych zrębów sposobu życia pierwszych braci według Ewangelii świętej. Wśród jego cech charakterystycznych wymienić należy m. in.:

CAŁKOWITE UBÓSTWO

Franciszek wspomina w nim, że przychodzący do wspólnoty wszystko, co mogli powiadać, rozdawali ubogim (Test 16), naśladując w tym wymóg stawiany przez Pana Jezusa pragnącym większej doskonałości (zob. np. Mt 6,19-21; 19,21; Łk 5,10-11). Strój, jaki otrzymywali (jedna tunika potana - zob. tamże) również odwoływał się do ubioru apostołów wysłanych przez Jezusa z misją (zob. Mt 10,10). Ten prosty habit z taniej, używanej zgrzebnej wełny koloru szaro-beżowego, noszony na gołe ciało i przewiązywany zwykłym powrozem, z początku niewiele odróżniał się od stroju zwykłych ubogich.

Niezwykle wymowne jest ponadto stwierdzenie Świętego: *iniehcieliśmy mieć więcej*. Wskazuje ono, iż indywidualne i wspólnotowe ubóstwo bracia przeżywali nie jako ogotocenie (wyrzeczenie), ale jako ubogacenie (god-

ność, wartość). Nie postrzegali go jako sposobu kontestacji bogactwa hierarchii kościelnej (jak ówczesne ruchy pauperystyczne), ani jako narzędzia uwiarygodnienia świadectwa i przeciwstawiania się heretyckim reformatorom (jak w przypadku dominikanów), ani też jako działania charytatywnego mającego przyjść z pomocą ubogim (jak rozmaite pobożne bractwa). Widzieli w nim bowiem przede wszystkim sposób upodobnienia się do Pana Chwały, który na tym świecie objawił się jako ubogi i pokorny! W tej perspektywie stało się ono królewską drogą...

ROZMODLENIE

Franciszek w Test przywołuje sposób modlitwy praktykowany przez pierwszą wspólnotę złożoną z duchownych i świeckich. Pierwsi codzienne odmawiali brewiarz przepisany duchownym (oficjum odmawialiśmy my, klerycy), drudzy zaś 76 razy modlitwę Pater noster (laicy odmawiali Ojciec nasz). Kolejne słowa Biedaczyny - i niezwykle chętnie przebywaliśmy w kościołach - świadczą o głębokim kontemplacyjnym rozmodleniu wspólnoty. Należy zauważyć, że bracia praktycznie nie tworzą jakiegoś specyficznego rytmu modlitw, ale z prostotą i gorliwością podejmowali ten już istniejący w Kościele rzymskim: zarówno wśród duchownych (brewiarz), jak i ludzi świeckich (prosta modlitwa osobista).

ULEGŁOŚĆ WSZYSTKIM

Święty wspomina dalej: i byliśmy nieuczni i ulegli wszystkim. Postawa małości-mniejszości (minoritas) nawiązuje w szczególności do postawy Syna Bożego, który we Wcieleniu wyzbywa się dla nas swej wspaniałości i chwały, daje się poznać jako ubogi i pokorny, unia się i umniejsza, przyjmuje poniżenie i wzgardę, służy i nie dochodzi swych praw, żyje jak żebrak z jałmużny i czyni się zależnym od innych. Naśladowanie małości-mniejszości Chry-

stusa rozciągało się na wszystkie wymiary ich życia: relację do Boga (odnoszenie wszelkiego dobra do Niego), do wspólnoty Kościoła (uległość duchownym), do współbraci (służebne relacje, równość wszystkich członków), do samego siebie (świadomość swej małości i znikomości), do innych ludzi (posłuszeństwo i służba wszystkim, cierpliwe znoszenie zniewag i upokorzeń), a nawet do wszystkich stworzeń (ostatecznie przecież zależnych od Boga).

PRACA RĘCZNA I JAŁMUŻNA

Innym elementem wyróżniającym pierwotną wspólnotę braci była praca ręczna. Franciszek sam podejmował rozmaite dorywcze prace służebne (pracowałem moimi rękami...) i ten sposób troski o własne utrzymanie wskazywał swoim braciom. Codzienna praca właściwa ludziom prostym i niewykształconym miała chronić ich samych przed destrukcyjnym dla życia duchowego lenistwem oraz dawać sposobność do przebywania ze zwykłymi ludźmi i świadczenia im o Ewangelii (...nie dla chciwego zdobywania zapłaty za pracę, lecz dla przykładu i odpędzenia lenistwa - w. 21).

Kiedy zaś bracia nie otrzymali wystarczającego wynagrodzenia, wówczas uciekali się do proszenia o jałmużnę (kiedy nie zostanie nam dana zapłata za pracę, udajmy się do stołu Pańskiego, prosząc o jałmużnę od drzwi do drzwi - w. 22). Kwesta w sytuacji konieczności stawała się dla nich nie tylko sposobem poszukiwania koniecznych środków do życia, ale też sposobnością do ćwiczenia się w pokorze i w ufnym powierzeniu się opiece Opatrzności, gromadzeniem sobie skarbów w niebie, dzieleniem losu osób znajdujących się na marginesie społeczeństwa...

APOSTOLAT POKOJU

Ostatnim wyróżnikiem pierwszych minorytów wspomnianym

przez Świętego w Testamencie było używanie pozdrowienia pokoju (Pan objawił mi, abyśmy [na] pozdrowienie mówili: «niech Pan da tobie pokój» - w. 23). Wskazanie to, zaczerpnięte z pouczeń Pana Jezusa kierowanych do uczniów posyłanych z misją (zob. Mt 10,12-13), nawiązywało do jednego z najistotniejszych wymiarów ich powołania: posługi ewangelizacyjnej. Bracia mniejsi - idąc przez świat na wzór apostołów z misją głoszenia Królestwa Bożego i wzywając do nawrócenia - budowali pewien bardzo szczególny rodzaj relacji z otoczeniem: relację pokoju. Jako ci, którzy sami na sobie doświadczali mocy dobrej nowiny o pokoju (Ef 6,15), byli wobec innych żywym świadectwem jej skuteczności i mocy. Mieli też pokładać ufność mocy środków i metod pokojowych we wzajemnych relacjach, a także z duchownymi, innymi ludźmi i z całym stworzeniem.

Wymienione powyżej elementy konstytutywne pierwotnej wspólnoty franciszkańskiej były zapewne również ujęte w Proto-regule z 1209/10 roku. Wyłaniający się z nich obraz - wędrownych misjonarzy wyzuty z mienia i ludzkich zabezpieczeń, wzywających do nawrócenia postawą pełną pokoju, autentycznie rozmodlonych, poddanych i uległych wszystkim, utrzymujących się z pracy rąk własnych i z jałmużny - porusza swym radykalizmem i jednoznacznością. Nie dziwi zatem, że ludzie średniowiecza, patrząc na życie braci mniejszych, jakże odmienne od innych ówczesnych zakonników, czuli się skutecznie pociągani na drogę Ewangelii. Bardziej od słów przekonywało bowiem ich spełnione życie.

Dzisiejszemu światu także bardzo potrzeba czytelnego świadectwa życia ogarniętego Bogiem. Wypada zapytać z pokorą, czy znajduje je w nas, duchowych synach Biedaczyny z Asyżu?

o. dr Marek Sykuta

AFRYKAŃSKIE REKOLEKCJE CZ. 2

Rekolekcje dla braci kleryków w naszym franciszkańskim seminarium w Nairobi, stolicy Kenii, zakończyły się 5 stycznia. Tego też dnia po obiedzie wyruszyliśmy do Subuki - na rekolekcje dla prowincji św. Franciszka.

Podróż samochodem trwała kilka godzin i okazała się fascynująca z kilku powodów.

Po pierwsze z racji niezwykle widoków przesuwających się za oknem. Droga z seminarium na Lang'acie do Subuki prowadzi z południa na północ - wzdłuż Wielkiego Rowu Wschodniego; jest to ogromny rów tektoniczny, którego długość wynosi ponad sześć tysięcy kilometrów, a w najszerszym miejscu ma kilkadziesiąt kilometrów! Ale nie tyle sama przestrzeń jest istotna (choć te liczby robią wrażenie, prawda?), ale to, co na niej się znajduje. Tym razem jechaliśmy w ciągu dnia, ale pamiętam swoją pierwszą wizytę w Kenii i moment, kiedy zatrzymaliśmy się na skraju Wielkiego Rowu Wschodniego, gdy słońce chyliło się ku wschodowi... To ob-

razy, które chłonie się nie tylko oczami, ale w jakiś sposób całym sobą. Piękno, które przemawia w ciszy. Otwarta przestrzeń, gdzie horyzont nie jest granicą, nie jest kresem, ale dopiero początkiem, zaproszeniem, obietnicą... Niebo i ziemia, zieleń, góry, jeziora.

Drugą rzeczą, która mnie zaskoczyła, był ruch na drodze. Po-

teżne korki. Kilka razy musieliśmy zatrzymać się i odstać swoje, zanim ruszyliśmy dalej. Związane to było przede wszystkim z pracami na drodze i natężonym o tej porze (poobiedniej) ruchem. Ale samo obserwowanie uczestników tego ruchu było bardzo ciekawe. Charakterystyczne były motocykle zapakowane aż po... no właśnie, aż po co? Motory nie mają sufitu czy dachu, więc nie one stanowią tu granicę. Może były naładowane aż po granice możliwości? To też nie, bo - przynajmniej w moim odczuciu - ta granica była nie jeden raz swobodnie przekroczona. Ilość towarów naładowanych na pojazd wydawała się znacznie przekraczać nie tylko jego pojemność czy też zdolność kierującego do prowadzenia tak obciążonego motocykla, ale przede wszystkim moją wyobraźnię. Inną ciekawostką, jaką zauważyłem w czasie naszej trasy, była pewna, nazwijmy to - fantazja w prowadzeniu pojazdów: samochodów, motorów, busów z pasażerami. Odniosłem wrażenie, że przepisy drogowe

są pojęciem dość szerokim czy płynnym na kenijskich drogach. Wyprzedzanie (zwłaszcza na wąskich, zatłoczonych odcinkach, z wysokim urwiskiem z jednej, a skatami z drugiej), skręcanie, włączanie się do ruchu wymagały ciągłej koncentracji. Jazda samochodem była czymś bardzo dynamicznym.

Jeszcze jednym fascynującym elementem naszej drogi były mijane miasteczka i wioski. I choć schemat powtarzał się niemal za każdym razem: życie mieszkańców skupiało się wokół sklepów przy drodze przelotowej, to jednak był on tak barwny i niepowtarzalny (co brzmi ciekawie w odniesieniu do słowa „schemat”...), że nie nudziło mi się ciągłe obserwowanie. Kobiety w kolorowych chustach siedzące przed sklepem, z malutkimi dziećmi na rękach lub w zawiniętych chustach; starsze dzieci biegające wokół; męż-

czyźni stojący w jednym miejscu, gdzieś z boku, przy samochodach. Przy samej drodze kilka motocykli

służących za taksówki. Od czasu do czasu wóz, niekiedy z osiołkiem jako siłą pociągową, z zapakowanymi baniakami z wodą. A pomiędzy tym chodzące lub leżące zwierzęta: kozy, kury, niekiedy

owieczki. Taki przesuwający się za szybą samochodu afrykański krajobraz widziany oczami europejskiego mieszczucha mógł się wydać smutny - ubóstwo widoczne jak na dłoni, nieporządek, może jakieś nic-nie-robienie, a więc brak aktywności znanej z naszego, pędzącego codziennie szybciej życia. Ale nic z tych rzeczy! Te miejsca tętniły swoim, afrykańskim życiem. Wszystko było dynamiczne i radosne na swój sposób. Oczywiście bieda dawała się zauważyć od razu, ale mimo tego nie rzucała się wcale w oczy jakaś apatia czy zniechęcenie. To jest właśnie piękno afrykańskiej ziemi (zdaję sobie sprawę, że może to być zbyt ogólnie, zwłaszcza, że mówi to osoba, któ-

ra Afrykę odwiedza dopiero drugi raz) - jakaś wewnętrzna żywiołowość, radość mimo trudnych warunków, ciężaru codzienności czy braku świetlnych perspektyw. Przemknęło mi wtedy przez głowę, że tego my - syci i dobrze usytuowani Europejczycy - możemy się uczyć od zwyczajnych mieszkańców Afryki. Moje rozmyślenia przerwały słowa o. Rysia Bednara, franciszkańskiego misjonarza pracującego od wielu lat w Tanzanii, który siedział w samochodzie obok mnie: „Dla ludzi w biednej Tanzanii takie kenijskie klimaty wyglądają jak Europa! U nas jest prawdziwa bieda”. Zaskoczyło mnie to bardzo.

Moje zadumanie przerwała zebra. Nie na ulicy, tylko na pobo-

czu. Nie jechaliśmy przez żaden park narodowy czy jakieś specjalne miejsce dla zwierząt. Zebra po prostu stała sobie na wolnej przestrzeni. Za nią następna i następna. Całe stado w paski. Tu, z dala od ludzkich skupisk, zwierzęta żyją na wolności.

Przed samą Subukią przejeżdżaliśmy wzdłuż ogromnych plantacji herbaty. Słynna kenijska

herbata. Powierzchnia uprawy robiła wrażenie!

I wreszcie dotarliśmy na miejsce. Ostatni raz byłem tu sześć lat temu, ale - tak jak wtedy, tak i teraz - wszystko wydawało się tchnąć spokojem. Zapamiętałem Subukię jako łagodne, piękne miejsce. I tak mnie przywitała i tym razem. Choć od razu zauważyłem zmiany: nowa droga

prowadząca pod górę, a przede wszystkim dach na Sanktuarium! A po chwili - nowe zabudowania, szczególnie ogromny dom rekolekcyjny. Wszystko wyglądało imponująco, a przy tym to miejsce nie straciło swej delikatności, lekkości.

Pojawili się bracia - Kazik Szulc i Tadek Brzozowski. Radosne przywitania, uśmiechy, radość spo-

tkania. Za chwilę kolejni, którzy przyjechali na rekolekcje.

Dostałem pokój w domu rekolekcyjnym, którym zarządza Tadeusz. Ogromne dwa pokoje, łazienka. Bardzo ładnie urządzone. Prosto o funkcjonalnie. Z coraz większym podziwem myślałem o ogromie pracy włożonej w to

miejsce. Jednak przyszedł czas na kolację. Refektarz w domu rekolekcyjnym - to kolejne zaskoczenie: ogromna przestrzeń, mogąca pomieścić wielu uczestników rekolekcji. Wszystko przygotowane pomysłowo. Z uśmiechem pomyślałem, że nawet w Polsce, w prowincji, nie mamy takiego domu.

Pierwszej nocy obudził mnie krzyk za oknem. W pierwszej chwili nie bardzo mogłem skojarzyć, co to mogło być. Okno wychodzi na las, który stromo wspiną się w górę. Czyli coś działo się między drzewami. Po chwili wrzask się powtórzył, a zaraz po nim natarczywe ujadanie psa. Jednak to nie był ludzki głos. Na wpół nieprzytomny analizowałem w ciemności, jakie stworzenie mogło wydawać takie dźwięki. Sprawa wyjaśniła się rano.

„To małpy” - ze śmiechem odpowiedział Kazik Szulc na moje pytanie o nocne zdarzenia. „Lubią drażnić psy. Prowokują je siedząc nisko na gałęziach, ale tak, żeby psy nie mogły ich dosięgnąć”.

Małp rzeczywiście było sporo w drzewach przy domu. Pierwszego dnia robiłem im zdjęcia, ale potem okazało się, że można je było zobaczyć dość często. Zwłaszcza w czasie spacerów w lesie.

Rozpoczęliśmy rekolekcje. W pięknej, obszernej sali konferen-

cyjnej.

Odbываły się one, podobnie jak dla kleryków, po angielsku. I choć postuguję się nim w miarę swobodnie, to jednak nie obyło się kilka razy bez chwil ciszy, gdy próbowałem przypomnieć sobie jakieś słówko. Na szczęście bracia, którzy angielskim postugują się na co dzień, szybko przychodzili z pomocą. Poza przeżyciami duchowymi mogłem więc też poprawić swój angielski. Podróże kształcą!

Bardzo, bardzo budujące były rozmowy z braćmi. Czasem szliśmy na przechadzkę, czasem rozmawialiśmy jeszcze po zakończonej spowiedzi, ale zawsze były to dla mnie bardzo piękne momenty. Zwłaszcza z kustoszem z Tanzanii, Darkiem „Małym” Szymborskim.

W pamięć zapadły mi też wieczorne adoracje. Już po zakończonym dniu rekolekcyjnym, kiedy nadchodził czas na spoczynek, w kaplicy przeznaczonej właśnie

na adorację Najświętszego Sakramentu (codzienne modlitwy mieliśmy w innej kaplicy domu rekolekcyjnego). To były adoracje nieobowiązkowe, ale zawsze, każdego wieczoru, można tam było spotkać kilka osób. Po pierwsze - Pan Jezus, którego jednak

można się było tam spodziewać. A przed Nim, na boso (bo taka w tej kaplicy obowiązuje zasada), dwóch braci w cichej modlitwie. Kazimierz i Tadeusz. Przychodzili i inni, ale ci dwaj byli zawsze, kiedy przychodziłem. Jeśli jest coś, co buduje serce zakonnika i umacnia jego wiarę, to widok innego zakonnika, który trwa wiernie i gorliwie przed swoim Panem. Jestem Bogu wdzięczny za to świadectwo moich starszych braci. I żeby postawić sprawę jasno: moja wieczorna obecność w kaplicy sprowadzała się do prób modlitwy i do walki z sennością. Być może dobry Bóg wejrzy litościwie na te moje pojedynki ze zmęczeniem, ale po ludzku patrząc niewiele tam było porządnej modlitwy.

Po kilku dniach rekolekcje dobiegły końca. Bracia w nich uczestniczący rozjechali się do swoich krajów (Tanzania) i klasztorów.

o. Mateusz Stachowski

**FRANCISZKAŃSKI
SEKRETARIAT MISYJNY**
WWW.SEKRETARIATMISYJNY.PL

SPIS TREŚCI

Zawierzenie Prowincji Niepokalanej.....	2
Śluby wieczyste o. Stanisława Ulaczyka...	3
Pierwsza profesja zakonna.....	6
Drugi nowicjat nad morzem.....	6
Rekolekcje i odnowienie ślubów.....	7
Aktualności z klasztorów w Polsce.....	7
Litwa.....	12
Niemcy.....	15
Szwecja.....	16
USA.....	20
DMK.....	21
Duszpasterstwo Powołaniowe.....	22
Sekretariat Misyjny.....	24
Duszpasterstwo Medialne.....	27
Proto-reguła z 1209 r.....	28
Afrykańskie rekolekcje cz. 2.....	30

Strona prowincji św. Maksymiliana Marii Kolbego: www.franciszkanie.gdansk.pl

Franciszkański świat w jednym miejscu: www.franciszkanie.tv

Codziennie rozważanie Słowa Bożego: www.3zdania.pl

Strona powołaniowa: www.powolanie.com.pl

Sekretariat misyjny: sekretariatmisyjny.pl

Fundacja "Tworzyć miłością": www.fundacjatm.pl

Rekolekcje: www.rekolekcjefranciszkanskie.pl

Dom św. Maksymiliana: www.dmk.pl

Wydano staraniem Sekretariatu Prowincji św. Maksymiliana
Redakcja i przygotowanie materiału: o. Piotr Kurek
Korekta: o. Piotr Kurek i Maja Studzińska
Skład i łamanie: o. Mateusz Stachowski
Opracowano na podstawie materiałów nadesłanych.
Zdjęcia pochodzą z archiwum Prowincji oraz
z materiałów nadesłanych. Wszelkie prawa zastrzeżone.

Adres redakcji
ul. Świętej Trójcy 4
80-822 Gdańsk
tel. 58 3018525; fax 58 3010752
kuria@franciszkanie.gdansk.pl
Nakład: 130 egz.
Numer zamknięto 2 XI 2020 r.
Do użytku wewnętrznego.

franciszkańskie homilie.
słuchaj **codziennie** na soundcloud

Śluby wieczyste o. Stanisława Ułaczyka - 12 września 2020 r. - Ostróda